Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adressieforandringer o. s. v. adresseres **„Stjernen" Dannebrog, Nebraska.**

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registeret Breve.

„Stjernen" er det billigste danske Blad i Amerika; koster blot $1.25 om Aaret, men endes vel at mærke kun mod Forudsbetaling. 3 Uger efter Forfaldstiden stanses Forsendelsen, og man har da at abonnere paany, hvis man fremdeles ønsker Bladet.

Til Klubber paa fem Abonnenter sendes „Stjernen" et Aar for $5.00, eller blot $1.00 hver.

Folk, som ønsker at gjøre sig bekjendt med „Stjernen", vil paa Forlangende faa Bladet frit tilsendt i 3 Uger, og ved Indsendelsen af 15 Cents i Stamps, i 8 Uger. Ved Udløbet af denne Tid stanses Forsendelsen om ikke bestilt paany.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

N. Fr. Hansen, General-Agent, Cedar Rapids, Iowa.

Ch. Nobt, Christensen Greenwood, Gass Co., Nebr.

N. Jensen 56 Warren St., Bridgeport, Conn.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.

Chr. Johnson, Minden, Nebr.

N. Christensen, Clarkson, Kansas.

Erik Knudsen, Davey, Lancaster Co. Neb.

M. Bager, Akron, Colo.

Fotograf C. C. Smith, NorthHamhill, Ore.

Jens Jensen, 1907, 27 e. & Burdette St., Omaha, Nebr.

Albert Christensen, Thurman, Arapahoe Co., Colo.

A. P. Johnsen, 816 16. Ave., Council Bluffs, Iowa.

Marius Ericksen, Easton, Fresno Co., California.

J. F. P. Smidt, Gozad, Nebr.

Ønsker enkelte Numre eller manglende Eksemplarer sendt, bedes Agenterne naar Henvendelse derom skal finde.

Lys i Hjernen.

Erfaringen med den australske Valglov her i Nebraska har godtgjort, at denne Lov staar over almindelige Intelligens. Det Kludevæsen ved Afstemningen, man mere eller mindre ser i de allerfleste Precincts og Stemmesteder, er nok til at gjøre den Reformator syg, der tror paa Befolkningens Frigjørelse gjennem den voksende Intelligens. Han ser her et Bevis, at den stigende Intelligens er en Vending bort fra Partierne bare, og at Folk læser og tænker kanske lidt mere end deres Forgængere gjorde.

Rede i Waterloo, en Smaaby et Stykke uden for Omaha, var Vælgerne misfornøjet med de Kandidater, som var opstillet for Road Supervisor, og besluttede derfor paa Valgdagen at vælge en helt anden Mand. Da hans Navn naturligvis ikke var trykt paa Stemmesedlen, skrev de hans Navn paa den ledige Linje, som findes ved Foden af Listen. Men de fleste af dem, der stemte for ham, skrev kanske simpelt „Richardson" paa den ledige Linje, — hverken mere eller mindre. Folkene troede, at de stemte for Richardson; men ifølge Loven stemte de aldeles ikke, thi de undlod at anbringe et Korsmærke under det skrevne Navn. Da Valgbestyrelse skulde optælle Stemmerne, smed de naturligvis alle disse fejlagtige ud, og Richardson gik i Vasken, hvorimod Fragin, en af de nominerede Kandidater, erklæredes for valgt, skjønt meget færre Stemmer var faldne for ham.

Selv en saa godLov, som den australske Valglov kan aldrig opnaa sin Hensigt, undtagen Vælgeren klarer op i sin Hjerne, før han træder ind i det hemmelige Kammer, hvor han skal udøve sin Borgerpligt. En Mængde Stemmer bortkastes i ethvert Valg, paa Grund af en forkludret og uvidende Udførelse, og Statens Vælgere trænger sandelig til Undervisning i Brugen af det australske System. Dumhed og Uforsigtighed kan spolere den bedste Lov. Aviserne har saa ofte forklaret den australske Valglov, at det ikke nytter stort for dem at forsøge sig paany; men det kunde være mere frugtbringende at oprette Skoler i denne Hensigt.

Gladstone.

Den telegrafiske Meddelelse andet Steds i Bladet om at Wm. Gladstone, den største Folkefører i Verden, er bleven saa aflægs og legemlig svag i den senere Tid, at man befrygter hans snarlige Bortgang, vil næppe forbause nogen, naar man betænker, at den gamle Kjærnesvend har naaet en Alder af 84 Aar.

Den berømte Statsmand, som et halvt Dusin forskjellige Gange har beklædt det vigtigste Embede i England, fylder da nu 84de Aar den 29de i næste Maaned. Rigtignok er andre engelske Statsmænd bleven lige saa gamle, ja ældre. Jarl Russell blev 86, Lord Lyndhurst 85, og Lord Palmerston blev 81.

Ihvorvel man maa kunne indse, at Gladstones Liv ikke kan forlænges meget mere, vil dog Bevidstheden om hans stigende Svagheder og Uarbejdsdygtighed fremkalde almindelig Sorg, thi blandt Tidens Stormænd nyder han i større Grad end nogen anden den siviliserede Verdens Agtelse og Kjærlighed. Det skyldes ikke saa meget Gladstones politiske Triumfer (thi de har ikke været enestaaende), men hans høje Sjælsadel, hans mægtige Aandsgaver og hans brede følsomme Menneskelighed. Hans hele Liv afgiver et glimrende Eksempel paa moralsk Renhed, hans rige Aandsevner har ydet værdifulde Bidrag til alle Literaturens Afdelinger, og hans Interesse for Folket har skaffet ham Kjærlighed og Beundring Verden over. Ingen engelsk Statsmand, med den mulige Undtagelse af John Bright, har staaet i højere Anseelse hos Storbritanniens Mellem- og Almue-Klasser.

Netop paa nuværende Tidspunkt vilde Gladstones Død komme som en Ulykke over den store Sag, han repræsenterer. Thi der findes næppe en Statsmand, som er fuldt ud kompetent til at optage den gamle Høvdings herkuliske Arbejde. De to Mænd, som Sandsynligheden nærmest udpeger som Gladstones Efterfølger, er usædvanlig dygtige Mænd, som nyder stor Ydedst hos Folket; men at nogen af dem skulle kunne stilles ved Siden af Gladstone, træde i hans Sko eller lykkeligt fuldføre det af ham begyndte Værk, — der om kan der ikke være Tale. Der er kun e'n Gladstone, og naar han er gaaet, kommer der rimeligvis aldrig en anden.

Men endnu lever Gladstone, og alle Venner af den Sag, han har udrettet saa meget for, vil bede Gud spare hans Liv, indtil Striden er endt og Sejren vundet.

„Skruer."

Som omtalt har Arbejderne eller Betjentene paa Lehigh-Banen i New York gjort Skrue. I de sidste Tage har Banen afsendt nogle faa Godstog under Politib vogtning. Det er blot Godstog, Skruen gjælder; de strejkende hjælper nemlig Pösttogene igjennem. Arbejderne motiverer Strejken med den Paastand, at Bestyrer Voorhees har brudt en Overenskomst, som var sluttet mellem dem og Kopagniet. Bestyreren har afgjort Striden til sin egen Tilfredsstillelse med den Erklæring, at Arbejdernes Paastand er Løgn. Han siger, at han kan dokumentere dette. Denne Kamp er et nyt Vidnesbyrd om den Gæring, der opstaar deraf, at en vis Klasse af Folk er forlenet særlige Rettigheder. De i Spidsen for Monopolier staaende Mænd bliver haardere og haardere at underhandle med, og paa den anden Side bliver Arbejderne mere ivrige i Forsvaret for det, de anser som sine Rettigheder. Der er dog en Slags melankolsk Trøst i dette: Efter Haanden som Skruerne strammes paa Arbejderne, vil Befolkningen med højere Røst drage i Tvivl Korporationernes Ret til at udøve en Magt, der er større end selve Regjeringens.

Hawaii.

Cleveland dømte fornuftigt i Sandwich-Affæren. Det vilde være fejlagtigt — ja det vilde være skjændigt, at vor Udsending paa Øerne skulde paatage sig at afsætte Regjeringen paa hine Øer paa Forlangende af nogle faa Amerikanere, der ikke kunde vende og dreje Dronningen, som de ønsker. Det er ikke de For. Staters Regjerings Bestilling at indstifte eller afsætte Regjeringer, lad dette Arbejde overlades til Europas røveriske Monarkier. Vort Land er de undertryktes Tilflugt — og saa skulde vi gjøre os selv til Undertrykkere!

Kjender man ikke nok Sandwich-Øernes Historie? De fleste Mennesker vil endnu erindre, da disse Øer var et fuldstændigt Paradis, hvor de indfødte Kanaker henlevede et lykkeligt og sorgfrit Liv. Kanakerne var maaske det lykkeligste, enfoldigste og mest uskyldige Folkefærd paa Jorden. Men saa kom for 30 Aar siden Civilisationen med sin Bærme og tusind og en Forbandelser, og siden det kinesiske og japanesiske Slavearbejde er blevet tvunget ind paa de indfødte, er det blevne det ulykkeligste Folk paa Jorden.

Den arvelige Dronning paa Øerne indsaa dette og hun søgte derfor at bringe sit Folk tilbage til de gode gamle Dage. Sukkerspekulanterne og Landpirraterne saa straks at slig Optræden fra hendes mørkladne Majestæts Side vilde gribe ind i deres Interesser, og derfor forlangte de den amerikanske Gesandt til at afsætte Dronningen, og de fandt i ham et villigt Redskab. Nu er det Meningen at bringe Stillingen tilbage til det Punkt, hvor Stevens lagde sin Næse imellem, og saa overlade til Øboerne selv, at udarbejde sin Skjæbne. Dette er ret og i Harmoni med amerikanske Grundsætninger.

Glædeligt.

Man fortæller, at William Waldorff Astor, som for et Aars Tid siden rystede Amerikas Støv af sine Fødder i et Anfald af Melankoli over den herskende Tvivl om, hvem der var „Mr. Astor" — han eller hans Broder eller hans Onkel — og som siden den Tid har beskæftiget sig med Udgivelsen af et Fagskrift for Lapse i London, gjennem hvilket det er lykkedes ham i en vis Grad at faa Adgang til det finere engelske Selskabsliv, gjennem Bagdøren, — denne Mand anser sig nu som værdig til Indlemmelse i det engelske Samfund, og vil nu blive en Undersaat af hendes engelske Majestæt.

Formentlig vil han paa en eller anden Maade hænge sig fast paa Halen af det engelske Aristokrati — maaske han kan blive et Slags Jarl eller Greve eller et lignende Kreatur. Antagelig vil dette være en glædelig Nyhed for „Mr. Astors" 10,000 Huslejere i New York, og skulde hans nye Livsstilling blive mere kostbar, vil hans Lejere naturligvis med største Fornøjelse betale ham en højere Afgift, for at han kan klare de forøgede Udgifter. Forhaabentlig vil da ingen af dem protestere, thi det falder ikke i alles Lod at vedligeholde i flot Ledighed en Herre, der fusker det engelske Aristokrati i Kunsterne, selv om denne Herres Bedstefa'r kom herover i Mellemdækket, og rensede skidne Huder, indtil han fandt paa det Kneb at kjøbe Land og tvinge Folk til at betale ham forLov til at forøge dets Værdi.

Powderly træder af.

Powderly blev nok gjenvalgt til Stormester for Knights of Labor; men det var kun efter en haard Kamp med Oppositionen, der førtes an af Samfundets Sekretær John Hayes. Denne Faktion gjorde saa meget Brøl efter Valget, at Powderly med den ham egne Offervillighed foretrak at opgive sin Plads, heller end se Foreningen styrtet i Splittelse og indbyrdes Krig. Man kan tænke eller sige om Terrence V. Powderly, hvad man vil, og det Snavs hans Fjender har kastet paa ham udgjør en stor Masse, — den Ting staar dog fast, at denne Mand har med sjælden Dygtighed og eksekutiv Talent styret en saa udstrakt og vidtloftigt sammensat Forening, som Arbejdsriddernes er. Hans Fjender pege paa den Omstændighed, at Medlemsantallet stadig er sunket i de senere Aar, som et Bevis paa, at Powderlys Styrelse var uklog og ødelæggende. Enhver, som kjender Omstændighederne, ved imidlertid, at den egentlige Grund til Sammenskrumpningen dels er den af Hayes og Konsorter førte ondskabsfuldeKamp, og dels Arbejdernes svigtende Iver for de høje Idealer, hvorpaa Foreningen er baseret.

Powderlys Skjæbne er den, som bliver tildelt enhver, som ædelmodigt ofrer sig for en stor Sag. De bliver mistænkeliggjort af Ondskaben, indtil de omsider vrages og smides ud. Det er nu en Gang Livets Gang, og Powderly vil uden Tvivl forstaa dette og ikke klage.

Nationens Skavank.

Naar alt kommer til alt, ligger dog Skavanken hos selve Folket. Den sociale Kræftskade, der giver sig Udslag gjennem tyranniske Monopoler og plyndrende Kombinationer, har sine Rødder dybt fæstet i det amerikanskeFolk. Motivet til Embedsmændenes Tyverier maa henføres til et moralsk fordærvet Folkesind, thi Embedsmændene udgaar fra og af Folket.

Det saa ofte udtalte: „Ja, jeg laster ham ikke, naar han er „smart" nok til at klare Ærterne," viser, hvorfra Motivet stammer. Den Kjendsgjerning, at ofsenlige Stortyve aldrig udsættes for Straf, er et talende Bevis for Forbrydersympathiens Styrke hos Befolkningens Flertal. Mangen en ellers brav Borger føler sig afmægtig til at fordre en tyvagtig Embedsmands Afstraffelse, fordi han føler, han gjerne selv kunde ønske sig en lignende Anledning til at spække sine Lommer paa Samfundets Bekostning. Denne fordærvede offenlige Moral holder Forbryderne straffefri og inspirerer dem med Frækhed til at sætte en Ære i sin Skjændsel.

Ærlighed i offenlig Forvaltning og Korporationernes Ærlighed er grundet paa det amerikanske Folks løse Moral. Vi gjør Forskjel paa de Forpligtelser, vi skylde hverandre som Mennesker og de vi skylder Regjeringen og Korporationerne. Disse Begreber er ikke mere gjængse blandt Embedsmænd og Direktører end de er blandt Vælgere og Aktiehavere. Den ærlige Mand er ligesaa ærlig i et Embede, som han er udenfor dette. Bedragere er et bedragerisk Samfunds Afkom. Vi behøver alle at rettes i Vejret. Vor Moralitet trænger til at skjærpes.

Al officiel Korruption stammer fra folkelig Korruption — løse Begreber om Ærlighed som de næres af Offenlighed en; og vi kan ikke vente Reform, før vi som et Folk er bedre befæstet i Retfærdighedens evige Grundsætninger. Hvis vi ønsker Floden ren, maa vi rense Kilden.

Foreninger og Sammenslutning.

Det lader til, at der er mange delte Meninger om den Forenings- eller Sammenslutningstanke, der er udgaaet her fra Racine, og om, hvad Meningen egentlig er dermed. Men det er glædeligt, at saa mange dog ofrer dette en alvorlig Tanke, og det er endnu mere glædeligt, at man daglig igjennem Bladene bliver mindet om, at der i dette store Land med sin blandede Folkemængde virkelig er gjærende Kræfter oppe rundt omkring angaaende Forening, Sammenslutning eller Organisation. Skjønt det i et saadant Land som dette kan have sine store Vanskeligheder, tror jeg dog nok, at det vil kunne lade sig gjøre, naar man fra alle Sider kommer til virkelig Forstaaelse af, hvad det er, det gjælder.

Men hvad er da Meningen med en ny Forening eller Sammenslutning? „Vi har jo Foreninger nok," lyder det nu fra alle Kanter. Ja saamænd, det kan jo gjerne siges med Rette, der er jo en svær Mængde Foreninger, og lige meget hjælper det, saa det er ikke saa underligt, om man tænker som saa: det hjælper ikke med flere Foreninger, dem har vi nok af. Men naar vi nu tænker over, at vi lever i en Tid, da det er overladt til hver enkelt Menneske at bjerge Livet saa godt, han eller hun kan. Hele Menneskelivet er gjort til en Spillebule. Det gjælder bare om at faa en stor Gevinst og saa hæve sig op over den, der faar en mindre, og denne igjen over den, der slet intet vinder. Derved bringes enhver til at tænke paa og arbejde kun for sine egn Interesser. Derved opstaar der saa mange Klasser, saa mange Delinger, saa mange forskjellige Interesser, og er det underligt, at de Folk, som har Interesser tilfælles, slutter sig sammen og i Forening arbejder for deres egne Interesser. Jeg synes, det er saa ligefrem i en saadan forkludret Samfundsordning, som den vi nu lever i.

En saadan Forening til at værne om en lille Kreds af Menneskers Interesser er altsaa berettiget og gjør ogsaa sin Nytte.

Men det er slet ikke noget saadant, vi her i Racine tænker paa; det er ikke en saadan ny Forening, vi vil have lavet. Vi vil have alle de gode Foreninger til at arbejde i Fællesskab paa fælles Interesser i Stedet for, eller ved Siden af, at de nu arbejder hver især paa egne Interesser. Se, det er en stor Forskjel, og jeg maa tilstaa, det er ogsaa en stor Plan, især her i dette blandede Folkefærd; men ikke desmindre tro jeg, at det kan lade sig gjennemføre.

For at kunne arbejde sammen paa fælles Interesser bliver man jo nødt til fra mange Sider at slaa lidt af paa sine egne Interesser; men naar man kan faa lidt Klarhed over, at det kan føre fremad til menneskelig Lykke — ogsaa for min Nabo — saa skulle der vel endnu kunne findes saa megen Kjærlighed til Næsten, at jeg kan affe lidt af mine egne Interesse. Men om vi nu ogsaa begynder med at faa Samling paa alle dem, der har Interesser til fælles, dem der ingen Gevinst har faaet i Lotteriet, og der for kun har fra Haanden og i Munden, som man siger; da skal det nok vise sig, at det vil blive en meget respektabel Sammenslutning, og jeg haaber, at det vil være let for alle disse at forstaa, at de bedre kan udrette noget i en stor Sammenslutning end i mange smaa Foreninger uden Samarbejde.

For at kunne arbejde i Fællesskab maa vi have et fælles Program, nogle Grundsætninger, som vi nødvendigvis maa underordne os, og som nødvendig fører vore Tanker fra det smaalige egennyttige til de alt omfattende fælles Interesser. Dette forhindrer ikke, at enhver Person eller enhver lille Kreds kan arbejde for sin egen Eksistents saa godt den kan. Men vort fælles Prögram skal al Tid minde os om, at det er det store helo Samfund, det dog i Hovedsagen gjælder.

Et saadant Program er under Anmarsch, og gid snart komme frem for Lyset.

Programet bør indeholde de Grundsætninger, som er absolut nødvendige for at kunne bygge i Fællesskab, og de bør ikke alene staa paa Papiret, men de skal indskrives i Hjerterne, saa der kan blive et disciplineret Sammenhold, som det har vist sig, der er i Socialdemokratiet i de gamle Lande. Kun derved kan Arbejdet fremmes.

At Samfundets Arbejdsmidler og Livsbetingelser (Grundjord, Fabriker, Maskiner, Samfærdselsmidler osv.) er tagne i Brug af private Spekulantere eller er blevne Privates Ejendom, er Samfundets Ulykke. Derfor er det Hovedbetingelsen for os at arbejde for, at disse Ting kan blive Fællesejendom. Uden dette nytter alt vort Arbejde intet.

Nu siger man, at dette ogsaa staar paa Folkepartiets Platform, men det er nok ikke helt rigtigt. Der staar vel noget lignende paa Platformen; men den stærkeste Side i Folkepartiet er Farmerallianfen, og den arbejder for sine egne Interesser. For Tiden staar den nær Arbejderpartiet, fordi Farmerne tildels er udgaaet fra dette Parti og tildels selv er Arbejdere. Derfor er det ogsaa nu Tiden at arbejde ihærdigt paa et virkeligt menneskeligt Grundlag for Samfundsreform. Faar Farmerne Tid til at komme rigtig til Sæde, saa de kan sige som Katten, der sad paa Flæsket: „Nu sidder vi alle godt," da er der ikke noget, der er mere sikkert, end dette, at Farmerne bliver de mest arristokratiske konservative Mennesker paa Jorden; da bliver de de værste til at modarbejde Arbejderbefolkningens Interesser; da bliver de de sidste, der gaar med paa den Tanke, at vor Moder Jord er pligtig at føde alle sine Børn, og der for ikke maa ejes af nogle enkelte.

Der for lad os straks arbejde for Brugsret af Jord, men ikke Ejendomsret.

En anden Hovedtanke i Programet er Arbejdets Deling. Vi vil ind paa den Tankegang, at Arbejdet skal udføres for at frembringe det vi alle har Brug for, og at dette Arbejde bør ligelig og retfærdig fordeles.

En tredje Hovedtanke er lige Ret til Opdragelse og Oplysning. Det er ikke nok, at Samfundet tilbyder Opdragelse og Oplysning. Det skal samtidig give Betingelserne og Forpligtelserne. Hverken Samfundet eller nogen enkelt Borger i Samfundet er tjent med, at ikke alle er vel opdragne og oplyste Mennesker.

Disse tre Punkter er Hovedprinsipperne i vort Foreningsprojekt, vort Samfundsarbejde og Samfundsliv.

Altsaa vi skal arbejde os ud af Egennyttens smaalige Gemakker og forsøge at bygge til fælles Lykke og fælles Velsignelse. Dertil kræves en stærk disciplineret Organisation, og den skal alle retsænkende Mennesker, som ikke ligefrem er indviklet i Egennyttens Fangegarn, være med til at skabe. Det er det, vi vil opfordre til. Det er det, vi vil.

N. P. Nielsen forundrer sig over alt det Partivæsen, vi har, og han er kommen til det Resultat, at det alt sammen stammer fra Uvidenhed. Jeg var meget glad ved at læse, hvad N. P. Nielsen skriver om dette, men vi nødes til at bekjende, at Uligheden i økonomisk Henseende, der skaber de mange forskjellige Interesser, ogsaa gjør sin Del til at skabe Partivæsen. I det hele taget er det den fri Konkurranse, der har skabt alt dette Uvæsen. Og kun ved at lægge ovennævnte 3 Punkter til Grundlag for vort Arbejde, og saa ved at faa langt mere Plan, Disciplin, Liv og Fremgang i Arbejdet, end der hidtil har været, vil vi naa fremad til Maalet. Og hvis Martin Petersen — som jeg ogsaa har været glad ved at læse — mener, at dette Grundlag ligger for langt forud for det Stade, Oplysningen nu staar paa; da vil jeg bede ham om at betænke, at hvis vi ikke lægger vor Plan eller sætter vort Maal højere end det Stade, vi staar paa, da er al Udvikling til noget nyt umulig. Vi maa nødvendigvis have et Maal, der ligger noget forud, og som klart betegner det, vi higer efter at naa. Uden det, er der hverken Liv eller Kraft i et Samfundsarbejde.

Lad os være enige om det, og lad os søge at faa Plan i vort Arbejde.

Hermed en venlig Hilsen.

Kristoffer Jensen,
Racine, Wis.

Lynch-Loven i Iowa.

Nok et Tilfælde af anarkistisk Retsvæsen.

Byen Ottumwa er bleven berygtet for sin Lovløshed. Atter er en sort Side af dens Historie nedskreven. Svenskeren Frank Gustafson lokkede forleden Aften en 4-aarig Datter af Jonas Sax, en russisk Jøde, ind paa sit Værelse og skjændede hende. Det stakkels Barn slæbte sig hjem og fortalte Forældrene det passerede. Politiet arresteredeGustafson og konfronterede ham med den lille Pige, for at faa Vished om, at han var den skyldige. Da Gustafson blev ført ind i Værelset, hvor den lille Pige laa, blev Barnet dødelig angest og raabte om Hjælp. Barnets Fader og dets Bedstefader forsøgte da at dræbe Gustafson, men blev deri forhindret af Politiet.

Gustafson blev ført tilbage i Fængslet og Forhøret over ham ansat til Klokken to om Eftermiddagen. Da Fangen blev ført frem til Retslokalet, strømmede de skjændede Barns Forældre og Bedstefader ældre og deres Venner til og raabte efter hans Blod. „Dræb ham!" „hæng ham!" lød nu rask fra den stadig voksende Mængde. Snart var Gaden fort af Folk, der stormede op ad Trappen og ind i Retslokalet. Borgmesteren og Sheriffen ilede Fangen til Hjælp. Sheriffen raabte til Pøbelen, at de skulde skilles; men de oprørte Arbejdere lo ham ud. De greb baade ham, Borgmesteren og Politiet og lagde dem ud paa Trappegelænderet, medens andre stede en Klædesnor omkring Gustafsons Hals og hængte ham ud over Gelænderet. Da han havde hængt der i en halv Snes Minuter, brast den tynde Snor og Liget styrtede ned paa Fortovet.

Pøbelen havde nu faaet Blod paa Tanden, og det saa ud til, at den ikke vilde give sig tilfreds, før den havde givet et Menneskeliv til. „Hæng Watton!" brølede den forbitrede Hob og skyndte sig hen til Fængslet. MenWatton, der sad arresteret for at have draget en ung Pige ved Fosterfordrivelse, var af Politiet bleven lagt i Skjul, og Mængden gik brummende hjem.

Naa, det var jo blot en Hverdagsscene og af denne Grund er det sjældent drager dem frem for Læseren. Vi ønsker dog at spørge Læseren, hvad han tænker om den praktiske Anarkisme, thi det er netop hvad denne Slags Fremgangsmaade er.

Hvilken Sikkerhed havde Pøbelmændene for, at det var Forbryderen, de afstraffede? Han fik hverken Lejlighed til Bekjendelse eller Benægtelse. Rigtignok vil man paastaa, at Konfrontationen med Barnet var afgjørende; men Herregud — hvilken ynkelig Retsprøvelse! Man kunde maaske hænge ti Tramper med Forbryderfysiognomier, før man traf den skyldige.

Nej, det er Anarkismens Djævel, der raader. Den lovpriste „Fornuftens Tidsalder" er bleven afløst af Lidenskabens Tidsalder. Kun vild utæmmet Lidenskabelighed kan lede et Menneske til at begaa en saa dyrisk Forbrydelse som den imod den lille Sarah Sax, og en ikke mindre utæmmet Lidenskabelighed er det som driver en Flok Mennesker til at myrde en Mand, før Retten har overbevist ham om Forbrydelse.

Lynch-Justitsen er en sørgelig Kommentar over det amerikanske Folks Moral og Civilisation.

Et socialistisk Fremtidsstat.

Et fremragende australsk Blad bringer følgende Meddelelse:

I Løbet af denne Maaned vil Pionerer som Forløbere for en Bevægelse, der tyder paa at antage ikke ringe Dimensioner, forlade Australien og bosætte sig i Paraguay for at danne en socialistisk Stat der. Opmuntringen til og Lederen af denne Bevægelse er W. Lane, et fremragende Medlem af Brisbaner-Pressen og den socialistiske Agitation. Den nye Koloni skal bygges paa kommunistisk Grundlag, og man vil derfor tage meget strænge Hensyn ved Valget af Medlemmer. Størstedelen af dem bestaar af Landarbejdere, hvoraf et mindre Antal Haandværkere har meldt sig. Hvert Medlem maa indbetale 60 Pund Sterling til Kolonien Fællekasse.

Den nye Koloni ligger i Paraguay 120 Mile fra Ascension i Nærheden af Villa Ricca og tæt ved en Jernbane og en sejlbar Flod Tebicuari gjennemstrømmer Egnen. Talrige mindre Strømme forsyner denne Del af Landet med udmærket Drikkevand og vil tillige kunne afgive Drivkraft til Maskiner. Store Dele af Egnen er fladt og græsrigt Lavland, der let vil kunne opdyrkes yderligere. Endel af Kolonien bedækkes af skovbevokset Højland, der indeholder en stor Del Nyttetræer. Klimaet er meget sundt og Nedbøren særdeles regelmæssig.

Alle naturlige Betingelser for en Kolonisationsforsøg er saaledes til Stede. Spørgsmaalet er kun, om Organisationen af Koloniens indre Forhold vil vise sig praktisk og om det gode Forhold til Landets Regjering vil kunne opretholdes i Længden. Saalænge de begejstrede Grundlæggere har Foretagendets Ledelse i deres Haand, vil de maaske kunne sikre Koloniens Medlemmer en sorgfri Tilværelsens. Men hvad der vil ske senere, er ikke godt at sige. Det kan befrygtes, at Regjeringen i Paraguay med Rette vil se med mindre venlige Øjne til en Institution, der ifølge sin Organisation let vil kunne blive en Stat i Staten.